

נגישות

באינטגרם

בטוויטר

בפייסבוק

עקבו אחרינו

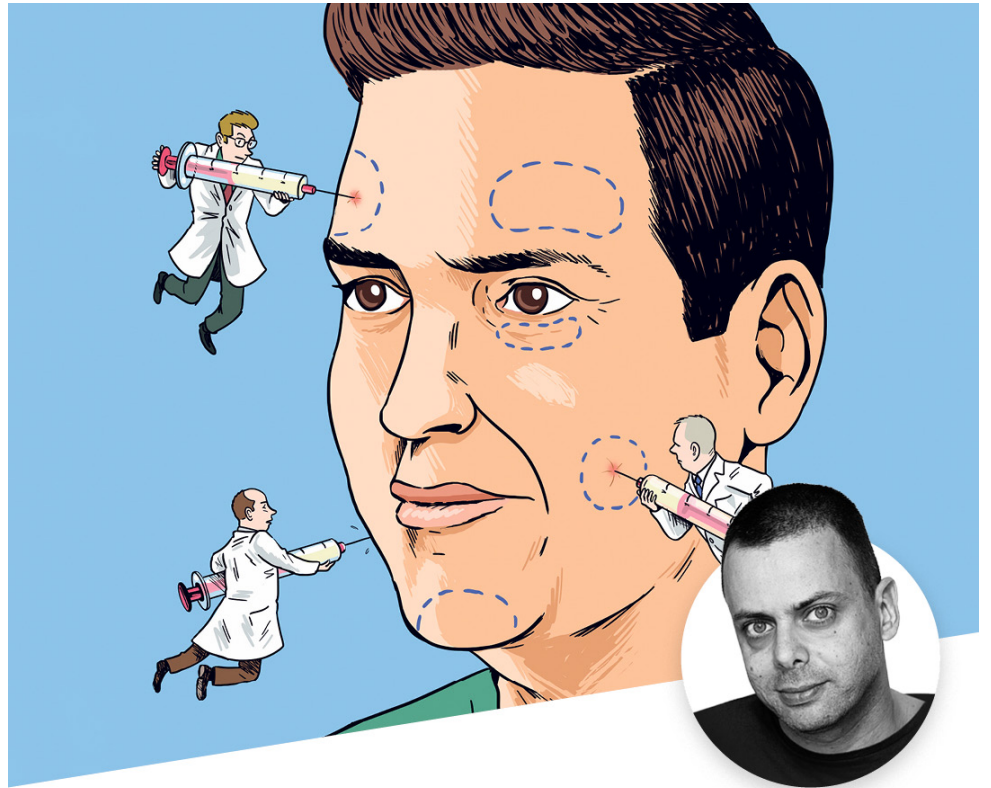
חמישי 16 באפריל 2020

ynet

ידיעות אחרונות העיתון של המדינה

ידיעות אחרונות העיתון של המדינה
בכל בוקר, אצלכם בפתח הדלת.
*3778 להצטרפות <<

הכי מטוקבקות

רענן שקד

7 ימים • 27.09.2018

מצח נחושה

מה, לעזאזל, גורם לי לשקול ברצינות לעשות בוטוקס, וגם לספר לכם על זה

רענן שקד | איור: גיא מרד

לוק מיי פייס. לוק, לוק! מסתכלים? שימו לב למצח. רואים משהו? קמטים? כן, ברור. בנאדם בן 50, מה ציפיתם למצוא לו על המצח, מפת אוצר? אבל תסתכלו טוב על הקמטים – קמטי הדאגה הקלאסיים האלה שחורשים חריש עמוק בין הגבות ככל שאדם מתקדם לעבר הקציר הספציפי שלו. רואים אותם אצלי? יופי. אז מה שאתם רואים זה כלום לעומת מה שעוד עומד לבוא אם אני לא אטפל בזה.

אני צריך טיפול בזה. ולא, לא בפוטושופ; פוטושופ זה לחלשים ולאנשים שלא צריכים לזוז הרבה אחרי שכבר מניחים אותם על עמוד. לא, אני מדבר על הדבר האמיתי – יישור באמצעות החייל האלמוני מס' 1: בוטוקס.

אם להיות ספציפיים, אתם מסתכלים על אפשרות שעומדת בפניי כרגע, להזרקה של ניוורו־מודולטור מהסוג שיעגן את פעולת השריר בתגובה לגירוי עצבי. זה כבר יישר לי את הקמטים במצח למשך שמונה-תשעה חודשים, וככל שהשעון יתקתק לאחור קדימה, לקראת תום הזמן הזה, המצח יחזור לקדמותו, כי לאן עוד יש לו ללכת.

ואז אני אצטרך שוב את המנה שלי. ישר למצח.

אני לא... אה במיוחד בעובדה שאני שוקל בכלל לעשות את זה, וגם לא נוטה לשתף בזה אנשים. רק אתכם. שוט מציק לי נורא, המבע המודאג הנצחי הזה שהפך להיות לגמרי שלי בגלל קמטי הדאגה במרכז המצח. כי הדאגות ההן חלפו – הוחלפו באחרות, ברור – אבל השאירו אחריהן את הקמטים שלהן כמו

1. קשיים במו"מ: פג המנדט של גנץ, הכנסת תכריע
2. נתניהו: פורבס דירג את ישראל הבטוחה בעולם; פורבס: לא
3. כעס על המודל השבדי: "לא חשבו שהמגפה תגיע"
4. עבודה וחנניות לפני הכול: מתווה היציאה המסתמן – שלב אחר
5. תוכנית ההקפאה של לפיד: "הזדמנות לגנץ ולנתניהו"

מצעי מיטה סתורים אחרי ליל הוללות. ואני הפכתי להיראות מודאג וזעוף כל הזמן, למרות שבינינו, אני מודאג וזעוף רק 50 אחוז מהזמן.

והפתרון ידוע. וזמין.

השאלה היא, כמובן, למה בעצם אכפת לי מזה כל כך. למה אני לא מסוגל להיות כמו רוב הגברים בגילי - ולפעמים גם מאחוריו, מלפניו ומשני צדדיו - ופשוט לא לחשוב על זה? לעדאזל, היומיום הישראלי מקיף את כולנו בגברים שלא אכפת להם, שנדמה שלא חושבים על זה לרגע; שעירי אוזניים וכתפיים, שמוטי כרס, קמוטי סנטר, חרושי לחי, נטורי קרתא. לא חסר. נדמה שגברים ישראלים פשוט שמים על עצמם משהו בבוקר - והמשהו הזה לא כולל בהכרח סבון פנים - ויוצאים החוצה. מפגש עם ראי תמיד מניח את דעתם איכשהו. הכל בסדר, הכל במקום, הכל נראה טוב, ואם לא טוב אז מצוין.

הם טועים, כמובן. ולא אכפת להם. למה שיהיה? משהו הפריע להם אי-פעם להשיג מישהו? מישהי? האהבה מצאה את כולנו, לפעמים גם בלי שחיפשו יותר מדי. אפילו האופי הלא-משהו שלנו - שעשוי להיות, בואו נודה, דוחה בהרבה מהמראה החיצוני הלא-משהו שלנו - מעולם לא מנע מנשים, לפחות נשים כלשהן, לפחות אחת, להיות בעניין שלנו.

אז מה אכפת לנו. הכל בסדר.

עד שברגע אחד, ביום אחד, בגיל מסוים, שום דבר כבר לא לגמרי בסדר. משהו שם, אנחנו שמים לב, השתנה. על הפנים. זה עדיין בקטנה, ייתכן שבינתיים רק אנחנו מבחינים, אבל אין טעם להשלוח את עצמנו; זה שם, וזה לא חולף. באמצע המצח, למשל. מתחת לאף. בצד הלחי. אנחנו נראים עכשיו מודאגים תמיד. מצוברחים תמיד.

ולא, אין טעם לשנון לעצמנו ש"קמטים יפים עליך כמו דרגות", שורה שיכול לכתוב רק ילד בן 28 שעונה לשם מודבק כמו סטטיק. הם לא יפים. הם לא שייכים. הם איתות מגורם שהנחנו שאין לנו שום קשר ישיר אליו: הזמן. ואם באמת מדובר בדרגות, אז רבאק, עושה רושם שאני, בשלב זה, לפחות סא"ל.

מכירים את האפליקציות האלה שצצות עכשיו בפייסבוק ומציעות לכם לראות "איך תיראה כשתזדקן" - באיזה אפקט מורפינג מצמרר - אם רק תכניס צילום עכשווי שלך? אז קודם כל, לא תודה, תמותו. שנית, בואו אני אחסוך לכם את הטרחה וההורדה לנייד ואגיד לכם בדיוק איך תיראו כשתזדקנו: פחות טוב בהתחלה, רע בהמשך, וגרוע מאוד בסוף.

כי אף אחד, וגם אף אחת, לא "מזדקנים יפה", או "מזדקן בחן", או "מזדקנת בלי משענת". אלה שקרים שעולם צעיר שמתעקש להישאר כזה מוכר לעצמו ולנו. הזדקנות היא - בנוסף לאינספור השפלות בריאותיות, חברתיות ותפקודיות אחרות - גם מכוערת בהחלט. אף אחד לא מגיע לשיא יופיו בגיל 60-70. 80. אף אחד.

באופן אישי, מעולם לא הייתי בחור יפה - למעשה, התהייה הקלאסית של אורי זוהר, "אני יפה?", תמיד נראתה לי נחלתם של אנשים שיכולים להרשות אותה לעצמם, כלומר יפים מלכתחילה. כל השאר לא תוהים בקשר לזה; הם פשוט יודעים. שלא. לא במיוחד. סטנדרטי כזה. פלוס-מינוס. יש ימים.

ואני לא שונה. אני רואה את עצמי במראות, בצילומים, בתוך עיני של אהובתי, ויודע שאני רק עוד פרט אנושי אחד מתוך, ובכן, הרוב הדומה. סתם עוד אחד. סטנדרטי. לא משהו.

רובנו כאלה. רובנו לא זכינו גנטית להיות גל גדות ואלק בולדווין. רובנו נראים כמו בני אדם. יש מי שהגרילו, פה ושם, איזו אטרקציה תיירותית - אף חמוד, עיניים כחולות, עצמות לחיים גבוהות, סנטר רבוע, רגליים מושלמות - אבל אף אחד, להוציא אחת (או אחד) מעשר, עשרים, מאה, לא יגרום לכם להחסיר פעימה ברחוב.

המצב שלי רק קצת גרוע יותר. עם נתוני הפתיחה הבינוניים-ומטה שלי עשיתי מה שיכולתי, באמת שהוצאתי מזה את המיטב - יצאתי עם בנות, התחנתי, אפילו הצטלמתי לטלוויזיה ולעיתון כמה פעמים שמוטב לכל הצדדים לשכוח מהן - והעסק נשאר די יציב, ואפילו נראה צעיר מגילו, עד לא מזמן, ואז התחיל קצת לאבד צורה. כן, את הצורה הלא-משהו מלכתחילה - אותה הוא התחיל לאבד. ואין בכלל ספק שהוא ימשיך. ואני הרי לא רוצה להיות איזה כוח משיכה שמעולם לא הייתי; אני רק רוצה את הפרצוף הישן שלי בחזרה. נכון, הוא אולי היה לא משהו, אבל הוא כל מה שהיה לי.

הפעם החלטתי, לשם שינוי, לא לחשוב על זה יותר מדי. לא לנתח הכל מכל הכיוונים, רק כדי להחליט בסוף שאולי בפעם אחרת. למעשה, קבעתי תור בפחות זמן מחשבה מכפי שאני משקיע ברכישת פריט און-ליין.

התערבויות קוסמטיות, אתם יודעים, סובלות מיחסי ציבור די איומים, ובצדק; כל סיוור צהריים באזורים היותר מפוחלצים של תל-אביב - מגדלי שכונת צמרת, תל ברוך צפון ושכונות צפוניות אחרות - יחשוף אתכם לתוצאותיה המופרכות של כירורגיה פלסטית מופרזת ורופאים ללא גבולות; לשפתיים מנופחות, חדות ממולאים, פנים מתוחים, אפים מורמים וישבנים קפוצים ברמה המגחיכה את האנושיות עצמה והמשיגה את ההפך הטראגי מהמטרה המקורית: דחייה במקום משיכה. שיוך אוטומטי לקאסטות חברתיות עשירות וריקות שלא היית רוצה להיות חלק מהן, ובעיקר איזו גבהות-לב עקרה ממחשבה, המאפשרת לבני אדם שנבראו בצלם לקחת את הצלם הזה, לכווצ' אותו, למתוח ולדחוס אותו, להוציא אותו מפרופורציות, להלעיג אותו.

זה ניסיון אינסופי, מאולץ ופאתטי לייצר אריזה מפתה יותר, שקופה במלאכותיותה, שנידונה, בכל מקרה, להרחיק מעליה רגש אמיתי.

אבל ב... של דבר, אם לחזית נדחפים תמיד יחסי הציבור המובלטים והמנופחים של התחום, אולי עדיף להסתכל לאחור, אל המקרים שבהם מדובר בפרקטיקה מצילת חיים; אל השרופים, הפצועים, נפגעי

המלחמות והתאונות. אל המעוכים, השבורים, המעונים. אל הקורבנות שאין להם שום עניין להשיג מראה אנושי מוגדל ומופרך; תפילתם היחידה היא להשיג מחדש מראה אנושי.

זה המקום שבו הכירורגיה הפלסטית היא ענף רפואי לגיטימי ונחוץ. וכן, ישנו גם המקום ההפוך, הפריבילגי, זה שיוצר, פה ושם, מוטציות גופניות נטולות מודעות עצמית. ובאמצע ישנו המקום המהוסס שלי; המקום שרק רוצה את הפרצוף הרגיל שלו בחזרה.

אז קבעתי תור אצל ד"ר רות ינקו - כן, בשביל המלצה בתחום הזה אתם תזדקקו לידידה ממש טובה - למה שהוגדר כ"פגישת ייעוץ".

לא לגמרי לקחתי בחשבון שבחדר ההמתנה, תחת עינה הפקוחה של פקידה ייצוגית מאוד, ימתינו כמה נשים, חלקן שקועות בניידים שלהן ואחרות בזהירות במסך הטלוויזיה הגדול שעליו מרצד, די חרישית, ערוץ אמ-טי-וי - זה עוד קיים, מתברר - עם כל הריהאנות והניקי-מינז'יות שנוכחותן מופרזת האינצ'ים כאן, בחדר ההמתנה לישועה פלסטית, כמו טוענת הכל באיזה לעג לרש, כאילו אומרת: זה? זה מה שאתן מחפשות? זה האידיאל? ובכן, זה מה שלעולם לא תהיו, לא משנה כמה כסף תשאירו כאן.

המצב לא השתפר בשלב שבו הפקידה חלפה בין הממתנינות ומרחת לחלק מהן נודל שקוף על הפנים, בסצנה שהתחילה לקחת תפנית עלילתית מעט, אה, מוזרה. מתברר שמדובר באלחוש קל לאזור בפנים שעומד להיות מוזרק.

ההמתנה הזאת - שיכולה להבריח בקלות לא מעט לקוחות, בוודאי גברים - הסתיימה באופן בלתי צפוי כשנקראתי פנימה, לרופאה, שהתבררה כאישה בשנות ה-40 לחייה, יפה באופן שנראה טבעי לגמרי, כמעט נאיבי, קיבוצניקי-משהו, בטח ביחס לנשות חדר ההמתנה ופקידת הקבלה המובלעת.

זה לא היה מה שציפיתי. למעשה, ציפיתי לפגוש בפנים את מלכת הכוורת; את המנותחת הראשית, המאסטריית, מיס פרופורציות מושלמות, ולמה שלך לא יהיו כאלה גם. אבל הסנדלרית, מה אתם יודעים, כנראה אהבת סנדלים. היא הייתה האנטיזה הגמורה לכל מצעד פוחלצים פלסטי צפון תל-אביבי, ואחרי שסיפרה לי קצת על הרקע הירושלמי שלה ועל העובדה שהיא עובדת, כל יתר השבוע, במחלקה לכירורגיה פלסטית באיכילוב בשירותם של חולים שבאמת זקוקים לזה, די הבנתי שאני בידיים טובות.

כשהראיתי לה את קמטי הדאגה שלי בשיא הרצינות והדרמה, ינקו הייתה לחלוטין נינוחה בקשר לזה והסבירה שכמה טיפות מהחומר, באופן מדוד מאוד, יוכלו לעשות הבדל.

"אתה לא תיראה אחרת או מלאכותי או מופתע או שום דבר. אף אחד לא ישאל אותך למחרת 'מה עשית?', אבל אתה תיראה כמו אחד שנהנה משנת לילה טובה. רוצה להתחיל?"

"כאילו מה, עכשיו?"

"זה סיפור של עשר דקות".

אלוהים, אני הגעתי לפגישת ייעוץ! ממתי ייעוץ נהפך לטיפול במקום? אבל ינקו נראתה כל כך נון-שלנטית בקשר לזה - רוצה, לך הביתה תחשוב על זה; לא רוצה, שכב פה לעשר דקות - שהחלטתי מייד ללכת הביתה לחשוב על זה.

ומאז אני חושב על זה הרבה יותר מכפי שחשבתי על כל המוצרים שקניתי און-ליין במצטבר.

למעשה, אני יודע שמתישוהו אני אפסיק לחשוב ואקדיש לזה את עשר הדקות הנחוצות. וד"ר ינקו תזריק לי בעדינות, וזה כמעט לא יכאב, ובימים שאחרי המצח שלי יתיישר בדיוק במקום שבו היו קודם הקמטים העמוקים. ואני אסתכל בראי בסיפוק מסוים; אני כבר לא איראה מודאג. למעשה, אני איראה כמו בן-התשחורת הממוצע שתמיד הייתי. אני אוכל לחלוף על פני כל ראי מבלי להתעכב.

וזו תהיה, כמובן, אשליה אופטית - כי הזמן ימשיך לתקתק, והוא עוד ימצא דרך להמשיך במעלליו ככל שזה נוגע לעור שלי - אבל קל יותר יהיה להדחיק את המחשבה הזו כשהיא לא תהיה כתובה לי על הפרצוף.

כולנו נתבגר. עם קצת מזל גם נזדקן. השאלה היא כמה מאיתנו עומדים לעשות משהו בקשר לזה. אני מכבד לגמרי את הגישה הנטורליסטית והוותרנית שמניחה לטבע לעשות את שלו מבלי שנעמוד על שלנו; מי שמתמסרות לשיער לבן, ומי שמזדכים על שיער הבלורית לטובת קרחת; מי שמפסיקות להתלבש מחמיא ועוברות לנינוח, ומי שמניחים לשיער הכתפיים לגלוש; מי שמוותרות על שמפו ומי שמוותרים על גילוח או שן.

זה בסדר. אני מבין. אבל זה לא בשבילי. אני מתכוון לתת פייט בטרם אגיע לתבוסה הידועה מראש. אני הולך על הארכה, ומצידי גם על תחמונים ככל שאצליח. עקרונית, אני מחכה עדיין למדע האמיתי שיאריך לכולנו את התוחלת בעוד מאה שנה לפחות, ויאפשר לנו להחליף איברי גוף שלמים בחלופיים, שאותם נוכל לייצר בהדפסה ביתית. אומרים לי שזה בדרך. העניין הוא שכבר די הרבה זמן שאומרים לי את זה, ובינתיים כל מה שיש לי ביד הוא תור פוטנציאלי לד"ר ינקו.

קצת קשה לי להבין, גם בגילי, את ההשלמה הכלל-אנושית השקטה עם עריצותם של ההזדקנות והמוות. כן, סטטיסטית נראה שזה די תופס לגבי כולנו, אבל רבאק, איך זה שאנחנו מוטרדים ביומיום מעניינים גורליים כמו יחסיהם של מיטל דוהן ואל פאצ'ינו, או אילת שקד ומרים נאור, בזמן ש - אנשים, אתם קולטים שאתם הולכים...? לא תנסו לעשות משהו בקשר לזה? לפחות להגיש צו עיכוב יציאה מארץ החיים?

אוקיי, אני יודע; כל זה - כולל שיקולי הבוטוקס - הוא בטח חלק מאיזה משבר גיל שלי. כמובן, אתם צודקים. וטוב שזה מסתכם בזה ולא בפירוק משפחה ורכישת אופנוע פאתטי. נכון. ועדיין; לוק מיי פייס.

רואים את שני החריצים האלה שנקוו במורד הלחיים ומוליכים כרגע מהאף עד, כמעט, הסנטר, כמו שני נחלי-עד שהזרימה בהם אינה נעצרת והם רק הולכים ומעמיקים?

אז אני די משוכנע שאפשר וצריך לעשות משהו גם בקשר לזה.

פרסום ראשון: 27.09.18 , 01:08

***3778**
להצטרפות <<

ידעות אחרונות

העיתון של המדינה

בכל בוקר, אצלכם בפתח הדלת.

"אני עולם שלם של מופלטות ומוזיאונים"

ההורים שאיבדו את כל הרכוש. הילדים שצחקו על העוני שלה. בני הזוג שלא ידעו להתמודד איתה. ירדן אדרי נכנסה ל"אח הגדול" כדי להביא מיליון לאבא ואמא, ויצאה משם עם בטן מלאה על ליאור ותקוה....

ידיעות אחרונות

משחק האסטרטגיה הזה הוא בשבילכם. שחקו בחינם, אין צורך בהתקנה

ממומן | Vikings: Free Online Game

ביקורת איננה גזענות

רינה מצליח הצליחה להפוך לאויבת העם. היא דיברה על קורונה ועל החרדים, וקוממה עליה עולם ומלואו. גזענות! אמרו לה, את עושה הכללות. אנחנו חיים בעולם של הכללות. רוב החרדים, גם אם...

ידיעות אחרונות

נולדת בין 1950 ל-1965 ועדיין נוהג? אל תניעו לפני שתקרא את זה

רכב | INsite ממומן

פטנט מהפכני שם סוף לאינטרנט איטי וחוסך תשלומים מנופחים לספקית הא...

ממומן | Money News Tips

שעון אק"ג חכם ומדהים זה כובש את Israel|בסערה

ממומן | E20 Smartwatch

"אנחנו יכולים לנצח את זה. המומחים קצת טעו" זיכרון איתן

ידיעות אחרונות

ידיעות אחרונות

"הוא אבא הכי טוב בעולם" ליהי בת 6 מתחננת על החיים של אבא צחי

רפואה ומשען | ממומן